

Del Udtryk for, at det skal blive ved at gaa, som det er gaaet hidtil, det vil sige, at Forhandlingerne skal føres mellem den højtærede Regering og dens Parti og det konservative Folkeparti alene, uden Inddragelse af den øvrige Rigsdag til andet end til Afstemning, naar Beslutningerne er taget og staar fast, saaledes at en saglig Drøftelse i Virkeligheden er udelukket.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, at stadig og stille havde det konservative Folkeparti her virket. Ja, jeg ved ikke, hvor stadig det højtærede Parti har virket. Jeg ved, at det har virket bag lukkede Døre og dér udøvet saa megen Indflydelse, som det var muligt at øve paa Regeringen; og der var jo naturligvis for vort Vedkommende mindre Grund til at føre Klage derover, hvis alt dette havde ført til nogenlunde lykkelige Resultater. Men Kendsgerningen er, at Resultatet af dette saglige, stille Arbejde fra det ærede Partis Side har været den svingende og vaklende og svajende Politik, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel for et Øjeblik siden skildrede. Det har været, at vi er kommet dybere og dybere ind i det økonomiske Uføre, som vi i Øjeblikket staar i. Det har været dette, at man, efter at have prist Uvirksomheden saa længe som muligt, har maattet foretage et Indgreb paa et Erhvervsomraade, om hvilket jeg tør sige, at naar den højtærede Indenrigsminister med Forargelse afviste de omfattende Indgreb i Krigens Tid, saa har vi dog Lov at understrege, at paa intet Tidspunkt skete der i Krigens Dage i noget Erhverv et Indgreb fra Statens Side af en saa omfattende og for Staten saa byrdefuld og faretruende Karakter som det, der skete ved den nuværende Regerings Foranstaltning ved den Maade, hvorpaa Bankspørgsmaalet nu sidst blev afgjort. Men Dagsordenen betyder da dette, at der gives det fornødne Grundlag for at fortsætte en Politik af denne Karakter. Af disse to Grunde agter vi at stemme imod den fra konservativ Side foreslaaede Dagsorden.

Den højtærede Indenrigsminister sagde for nogle Timer siden her, at naar denne Afstemning nu kom, vilde det være en Dom over den Demonstrationspolitik, der har været ført fra vor Side. Det var den højtærede Indenrigsministers Udtryk. Jeg kan i det hele taget ikke nægte, at medens den højtærede Indenrigsminister til at begynde med i Dag var kommet Jorden noget nærmere og noget mere kunde færdes paa lige Fod med andre Medborgere, var den højtærede Inden-

rigsminister, efter at den konservative Dagsorden var blevet stillet, atter godt oppe i Højden over os alle sammen. Saa havde den højtærede Indenrigsminister Raad til at vende tilbage til den overmodige, jeg kan gerne sige den kæphøje Tone, som i det hele taget er blevet Sæd og Skik fra Regeringens Side overfor Rigsdagen under den sidste Tids Forhandling. Jeg tror, at det vilde være klogere af Ministeren ikke at fortsætte paa dette Grundlag.

Den højtærede Minister sagde, at det var en Naivetet, naar jeg kunde tænke mig Muligheden af, at den højtærede Regering kunde forandre sin økonomiske Politik. Jeg maa erkende, at jeg har tænkt mig den Mulighed, at den sidste Tids økonomiske Begivenheder, at de Erfaringer, som den høje Regering har indhentet i den sidste Tid, til syvende og sidst førte en saa stærk Tale til den højtærede Regering, at den maatte kunne forstaa, at det ikke kan blive ved at drive paa maa og faa, saaledes som det har drevet i de 2 $\frac{1}{2}$ Aar, denne Krise nu har været. Men dette er altsaa ikke Tilfældet. Naar en Dagsorden af den Art vedtages, som det konservative Folkeparti har foreslaaet, saa ved det konservative Folkeparti, at den smukke Tale om en vis Hensyntagen til Partiet er lige saa meget værd, som den har været ved tidligere Lejligheder. Saa ved det konservative Folkeparti, at Regeringen vil tumle videre fra Tilfælde til Tilfælde indtil den næste Panik, som muligvis er af et saadant Omfang, at den opsluger Regeringen. Da ved tillige det højtærede Parti, at Karakteren af denne fortsatte Politik vil blive denne, at den foregaar under Ledelse af den Statsminister, om hvilken det højtærede Partis Ordfører ved Forhandlingen i Søndags udtalte, at han vilde bidrage til at skabe Ro og et sikrere Grundlag for den nye økonomiske Virksomhed ved at opgive sin Post og lade Regeringen faa et andet Navn.

Men den Politik, som saaledes føres, betyder, at de to ærede Partier gentager deres: Vi alene vide; Ophidselsesvalgene i 1920 skabte os det fornødne Flertal, og paa Grundlag af dette agter vi at løbe Linen ud, følgende den samme politiske Fremgangsmaade i de økonomiske Spørgsmaal, som vi har anvendt til denne Dag, afgørende dem i vore egne lukkede Forhandlinger, ladende den hele Drøftelse og dens Resultater bevare den samme forvirrede Karakter som hidtil.